

Ulf Lundquist

Galleriet, Härnösands konsthall, till 5 januari 2013

De som prövat på att måla enar (*Juniperus communis* för att vara exakt) vet hur svårt det är, en förvuxen buske utan något specifikt kännetecken förutom dess solida elliptiska form, utan tydligt grenverk och med en förmåga att bara sticka upp så där oansenligt som en lite odefinierbar skugga ute på slätten. Det skulle till exempel kunna tas för en människofigur, speciellt på håll och i motljus. Det är möjligt att enar bara kan målas på håll och i motljus för att göra dem rättvisa, för att ge dem dess rollkaraktär av outsider. På Öland finns det gott om enar utspridda i motljus som små krumbuktiga mörka väsen, egentligen utan styrsel då de ibland lutar betänkligt, och man vet inte vad som döljs bakom deras ogenomträngliga former, under deras dova kappor. Det verkar också som de är sammanvuxna med marken då man sällan ser någon stam. Trots eller tack vare sitt anonyma tillbakadragna yttre är det en buske som lockar konstnärer, som Ulf Lundquist visar i sin utställning på konsthallens galleri i Härnösand.

Så står de där, i en handfull målningar, uppradade i motljus, Enar I, Enar II, Enar III, och Enar och moln. Alla lika eller olika varandra, som kan förväntas. De återfinns även i flera andra bilder, som i etsningen Mordkommissionen där de omsluter ett par kriminalare som tysta hemliga vittnen eller kanske rentav förövare. På de platser där det står enar kan vad som helst hända, även om det för det mesta inte händer någonting. De infogas också kongenialt i Ulf Lundqvist sätt att måla, lite taffligt, rått och enahanda, just det rätta ordet, enahanda. I målningen "Får på kulle" står ett får längst upp i sällskap med ett par rangliga enar, som silhuetter i motljus förstås och inget mer. I etsningen "Mopedist" sticker rader av enar upp vid horisonten som små torn eller någon form av organisk bebyggelse i fjärran. Eftersom det är sällsynt med mångsidig naturbeskrivning i Ulf Lundqvists bildvärld får enbusken en slags ensamrätt som symbol för naturen, men i det här fallet inte mer än som statist eller staffage. Enen blir skådespelare, ibland i mer framträdande roller.

För det är möjligen verklighetens skådespel som utställningen handlar om. Med överdriven ljussättning och starka kontraster uppträder olika individer och skeenden hämtade ur vardagslivet, återgivet grovkornigt och lätt smutsigt som för att ytterligare understryka det vardagliga, det som man ser förbi. En bagare står beredd vid disken men man ser inte hans ögon och knappt några bullar heller. En cyklist har stannat vid vägskalet och tittar på en oskriven skylt, kommer inte längre. Vid den risigt målade badplatsen syns en ensam badare som kanske inte vågat använda trampolinen i bakgrunden. En hundägare är ute och rastar hunden och grinar illa som menar han att det är väl inget mer med det. I (den "osäljbara"!) målningen "I naturen" står ett par vid väggkanten och betraktar en hare som även tittar på dem, i ett slags ofrivilligt men ändå betydelsefullt möte. De flesta av Ulf Lundquist verk bildar små dramer, kanske tydligast i "Korvkiosken" där en man och en kvinna passerar som det verkar i ett ouppklarat förhållande till varandra. I bilden "Carola" står en sångerska framför mikrofonen och motljuset tindrar runt hennes kompakta statyliknande figur, inte helt osökt påminnande om den tidigare enens.

Den specifika egenheten hos Ulf Lundquist är naturligtvis det medvetet burleska och tillyxade formspråket, understrykande det ofta teatrala i vardagens situationer och människans tillkortakommande i dem. Hans bilder andas också vemod mera än humor, mera ömsinhet och medkänsla än satir.

Text och foto: Jan K Persson
Volym 2012-12-21